

Už jsem to tu jednou zmiňovala, že to je moje oblíbená kniha, jejíž název přesně vystihuje Tali povahu. Chci všechno! Všechno. A hned teď. A všechno si to vezmu, urvu. A co nemám teď hned, to mě v půl vteřině už nezajímá. To je vlastně její nejuvážlivější popis.

A je to příšerný nastavení toho psa. S tímhle v podstatě pracujeme po milimetrech od začátku. Tím, že neznala hru, neznala odměny a nemá vybudovaný zájem o spolupráci s člověkem a chtěla jen být svobodná a pozornost neudržela déle než to udělá cvak a pak je po pozornosti, tak to bylo náročný.

Co jsme se doma kolem tohodle nadhadovali!! Ať už v tom směru, že se páníček musí sakra snažit, aby byl v odměňování super rychlý, protože jinak je načasování fuč. A nebo v tom směru, že při společných procházkách, kdy já měla Tali, tak on měl za úkol hlídat Rumíčka, aby se v rámci hlášení se o odměnu v tyhle momentu u mě nemotal, protože pak jsem ty vzácný půlminuty ztrácela a protékalo mi to mezi prsty. Jojo. (Ono ostatně přimět páníčka k odměnám, to bylo taky něco.)

Tahle její netrpělivost srdce je fakt strašlivá a v některých věcech je to začarovaný kruh. Jednak ta nutnost rychlého odměňování u ní logicky vyústila v to, že po těch odměnách teď jde zase jako magor. A druhak pokud nedostane tu odměnu pořád ještě obratem - i když už pochopitelně ne v tak šíleném tempu - tak to bere jako neúspěch. A to značně komplikuje učení cviků, kde nějaká výdrž zapotřebí je.

Jasně, celou dobu se snažíme pracovat na sebekontrolu - viz třeba hlídání pamlsků na židli, nebo klid před hozením balonku..... ale.... prostě Tali. Hlídání pamlsků zvládá, balonek - to je dřina. Obecně je u ní dřina udržet její pozornost. I proto mě tuhle zpětně potěšila jedna záchodová historka ☐ .

Tali na chalupě tuhle rozrazila dveře od kópelky, jak pistolník lítačky do baru a napochodovala za mnou na záchod. V hubě jí visel klacík o kterém ani nevěděla, že ho tam má. Nepřeháním, ona prostě ..... neví. Tali, prostě Tali. A přišla mě pozdravit. Sebrala jsem jí ten klacík a začala jí s ním zlobit. Klacík se schovával - tu za jednu nohu, tu za druhou, odběhl do strany, ale dařilo se mi ho udělat nedostupným. A to nedostupným velmi dlouho. A stalo se něco, co v začátcích vůbec nepřipadalo v úvahu. Ona u té hry vytrvala!!!!

Nezabala to, tak jako xkrát dřív v momentě, kdy se jí klacík nepodařilo ulovit, ale statečně se snažila dál. Funěla u toho a bojovala. A bavila se. Stejně jako já. Jasně, že nakonec musela slavně zvítězit, to jsem jí musela nechat. Taky klacík patřičně potrestala a rozžvýkala ho nadšeně na pidikousičky ☐ .

A já si až posléze, venku na zahradě uvědomila, že něco bylo jinak. Ponejprv mi to vůbec nepřišlo, protože jsem zvyklá, že všichni naši pesani tuhle hru mají rádi. Milovala ji i Bubinka, která uměla být megarychlá, jak útočící kobra. Taky to pak dost bolelo, když se netrefila. Nebo teda spíš trefila - do ruky. A to dost často ☐ ☐ . A Tali byla první pes, který tuhle hru bojkotoval. Utíkáš mi ? Tak na tebe kašlu a utíkej si kam chceš. Bylo její heslo a šla hned od toho. A teď k mému překvapení jsme ji hráli jak dlouho. A k druhému mému překvapení mě u toho navíc ve svém svatém nadšení ani nezabila, jak je jejím zvykem. Protože do všeho jde hrrrrrr a do plnejch. Bez ohledu na to jak to dopadne. No prostě ... Tali. Ale tohle bylo příjemný překvápko, to musím uznat.